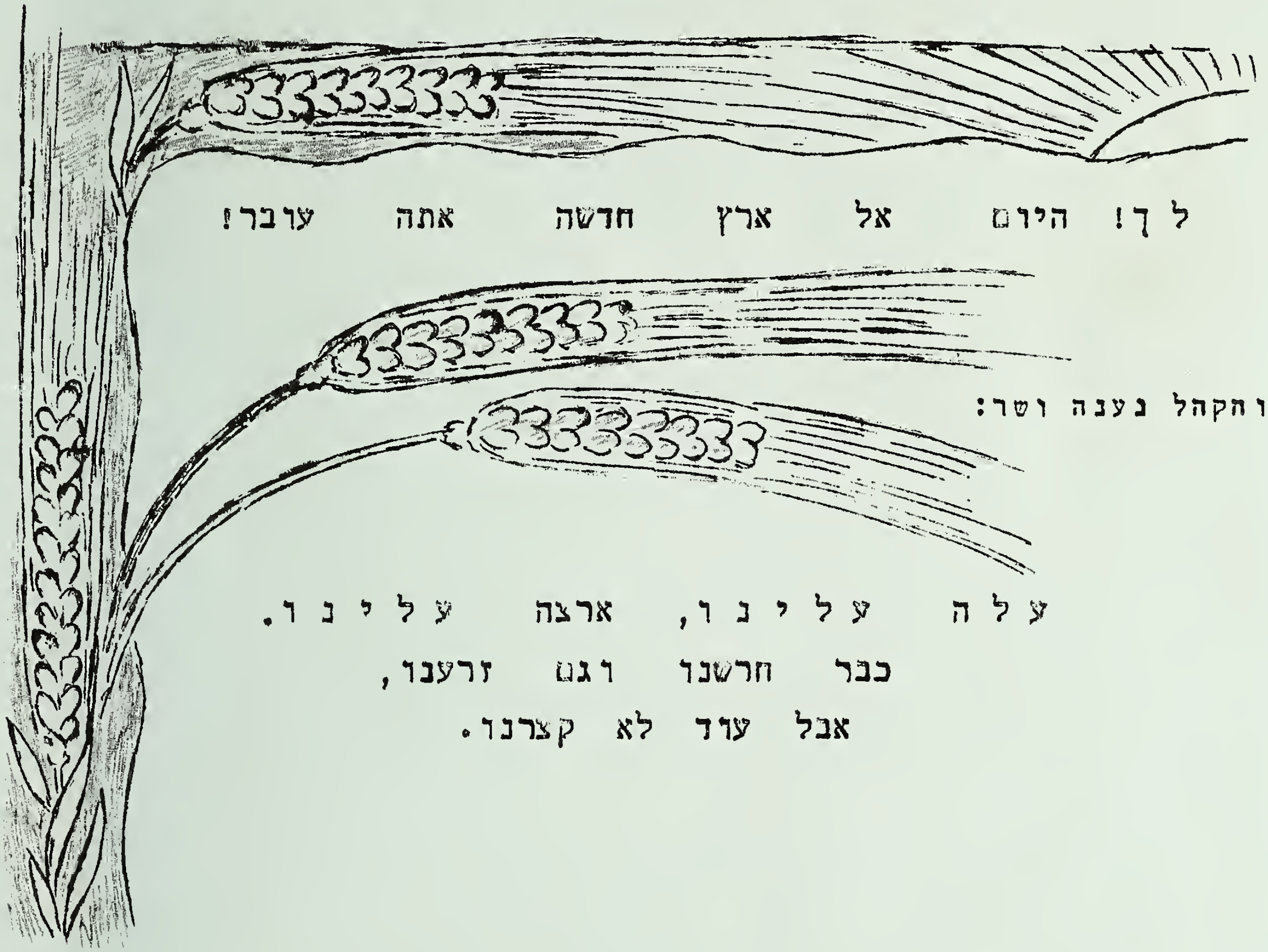

תשיד

עומר

בשעה ארבע אחה"צ מפסיקים את העבודה; הציבור מתקין עצמו לחג, ועם צלצול הפעמון בשעה חמש - מתכנס כל הישוב ומסדיר עצמו לתהלוכת העומר בשורותים, - שורה מול שורה, - בשני צידי הכביש, בראשיתו מול חדר-האוכל. עדת ילדי הישוב פותחת בתהלוכה, החל מבית-הספר, עוברת ו-הולכת בין השורות והשירה בפיה:

ל ך! היום אל ארץ חדשה אתה עובר!

והקהל נענה ושר:

ע ל ה ע ל י נ ו, ארצה ע ל י נ ו.
כבר חרשנו וגם זרענו,
אבל עוד לא קצרנו.

הקהל פונה לעבר הילדים ועושה אתם חבורה אחת מלוכדת, היורדת ופונה לשדה-הקמה, המיועדת לקציר-העומר.

ופהו סדר התהלוכה:

המחללים והמחוללות - בראש ; אחריהם - הקוצרים וחרמשיהם אתם ; המערמים - אחריהם וקלשוניהם אתם ; אחריהם - עדת-הילדים, ובסופם כל הקהל. - באים אל השדה - שדה-שעורים הוא - וחלקה בו קטנה לקציר. - הקוצרים בחרמשים עומדים במקומם המיועד להם, והמערמים במקומם; הילדים לכיתותיהם במקומם; והקהל אף הוא לעמדותיו סביב עומד.

טקס קציר העומר

חלילים.

קריאה: הנה הסתיו עבר, הגשם חלף הלך לו,
הנצנים נראו בארץ, עת הזמיר הגיע,
וקול התור נשמע בארצנו.
התאנה חנטה פגיה
והתאנים סמדר נתנו ריח,
הנצו הרימונים ושדותינו עטפו בר.

חלילים.

קריאה: וידבר ה' אל משה לאמר:
דבר אל בני-ישראל ואמרת אליהם:
כי תבואו אל הארץ אשר אני נותן לכם - וקצרתם
את קצירה, והבאתם את עומר ראשית קצירכם אל הכוהן. -

ואנו, בבואנו לקצור את קציר-שדותינו הראשון,
והבאנו את עומר ראשית קצירנו, והיה קציר החלקה הזאת -
קודש לקרן הקיימת לישראל!

עונים: קודש לגאולת האדמה!

קריאה: ואתה, איש עין-חרוד, בקצרך את קצירך הראשון, שהוא הקציר העשרים ושלושה בשדותיך אלה, בעמק הזה אשר לרגלי-הגלבע, זכור תזכור את קציר הדמים המתחולל כיום הזה בעולם.

וזכרת את רבבות אחינו אשר ניספו בגיטאות אירופה; את הנשמות הטהורות אשר קידשו את שם ישראל בגבורה בתוך הבונקרים בלוע הצורר ובין גבולות ההצלה; את האחים-החיילים, אשר נפלו בדרך הנקם והפדות. וזכרת אחים המשוטטים ביערות - האימים עם הנשק ביד; את המליונים הרתוקים למבלי היסורים ומצפים לישע.

ומשדרותיך אלה שלח ברכת-עידוד לאסירי-ההגנה העברית בכל כלאי הארץ, וברכת-נצחון לחברינו המתנדבים בעם, אשר את מחרשתם לחרבות הפכו למען גאולתנו ופדות ארצנו.

חלילים.

פותחים בשיר:

השמש במערב יורדת, שוקעת,
כסוף השמים אדום חכליל.
מעירות יהודה גוהר העם
בקול מצהלות ובקול חליל.
תרועת גיל בשמחה בציר,
קול ששון, קול רנה ושיר.

השדה בשבליו עומד לקציר,
כל שבולת מלאה שעורים.
"בא השמש?" – הקוצר ישאל.
"הן, הן והן" – יענהו הקהל.
"המקצור, ובזה המגל?"
"הן, הן והן" – יענהו הקהל.

הקוצרים קוצרים והקהל שר:

לא! לא לחם קלוקל קלי ודגן שמים –
לחם עצב תאכל, פרי עמל ידים.

(קריאה לשירה)

המצרמים מ־רמים והקהל שר:

רְאִינוּ עֲמָלֵנוּ
כַּעֲמַל הַנְּמָלִים
כָּל אִישׁ יָבִיא כְּעֹמֶר אֲלֻמּוֹת –
גָּדִישׁ דָּגָן יָקוּם לְתַלְפִּיּוֹת,
וְשִׁבֳּלִין פְּנִימָה,
פְּנִימָה הַשִּׁבֳּלִים.

רְאִינוּ עֲמָלֵנוּ,
זֶה עֲמַל הַנְּמָלִים. –
כֵּן יִרְבֶּה, לוּ יְבֹרַךְ כִּפְלַיִם
מִשְּׁמַנֵּי הָאָרֶץ וּמִטַּל שָׁמַיִם;
עִם שִׁבֳּלִים פְּנִימִי
פְּנִימָה הַשִּׁבֳּלִים.

רְאִינוּ עֲמָלֵנוּ,
הוּא עֲמַל הַנְּמָלִים –
שִׁמְרוּ, גִּיבּוֹרִים, אַחִים אוֹגְרֵי־הַבָּר
לְיוֹם מָצוֹר, יָעוּט אוֹיֵב וָצָר.
וְשִׁבֳּלִים פְּנִימָה,
פְּנִימָה הַשִּׁבֳּלִים.

[illegible]
רקוד העומר

עולים הילדים על החלקה הקצורה ומאלמים
אלומות והקהל שר את שיר מאגדי העומר.

נְאַגֵּד אֲגֻדִּים בַּבָּר,
נְאַלֵּם אֲלֻמּוֹת בַּבָּר;

עֹמֶר תְּבוּאָה חֲדָשָׁה.

הַמְּלִילוֹת רַפּוֹת-גַּרְעִינִים,
זַרְעֵי הַבְּרָכָה עוֹד סְפוּנִים;

עֹמֶר תְּבוּאָה חֲדָשָׁה.

נִנְצוֹר מִצַּר וּמֵאוֹיֵב מִתְנַקֵּשׁ,
מֵחֹרֶב רוּחַ שׁוֹדֵף וּמֵאֵשׁ;

עֹמֶר תְּבוּאָה חֲדָשָׁה.

אֲדָמָה תִּשָּׂא מִגְּבוּל
בָּרוּךְ יְבוֹרַךְ בְּיָדֵינוּ הַיְבוּל;

עֹמֶר תְּבוּאָה חֲדָשָׁה.

ח ל י ל י ם

הילדים מחלקים שבלים לקהל —
שבלת לאיש, שבלת לאיש.

ראש החקלאים,
הקהל העונה.

התקדש ליל החג

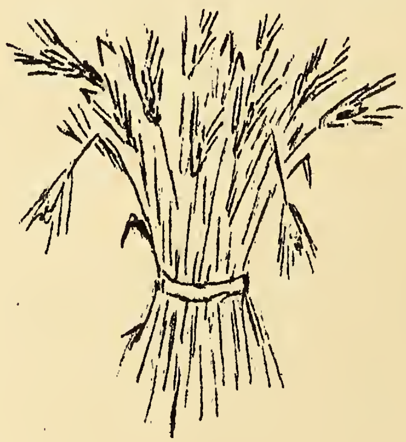
הבאת העמר:

מצלצל הפעמון, שעת הבאת העמר הגיעה. הקהל מתכנס לחדר-האוכל. יושבים לשולחנות הערוכים לסדר של פסח. הילדים על מוריהם נכנסים בפנים בין הקהל. שבלי-העמק בידיהם ושירת-העמר בפיהם:

השמש במערב יורדת, שוקעת וגו׳

קריאה: בעתרו לנו השמים והאדמה נותנה ברכתה לנו. אך חברה עלינו רשעת אדם; גם אוהבים הפכו לנו לאויבים, ויסגרו בעדנו מהיאחז בך, אמא אדמה.

ואנחנו, בבניך המעטים, את כל הימים הסוערים נחצה עד כי נגיע אליך ונדבק בך. בדממה נעבדך, עוד שבע שנים ועוד שבעים ושבע. בדמנו ובעמלנו נפדך, רגב-רגב, תלם-תלם, עד אשר תהיי כולך לנו.

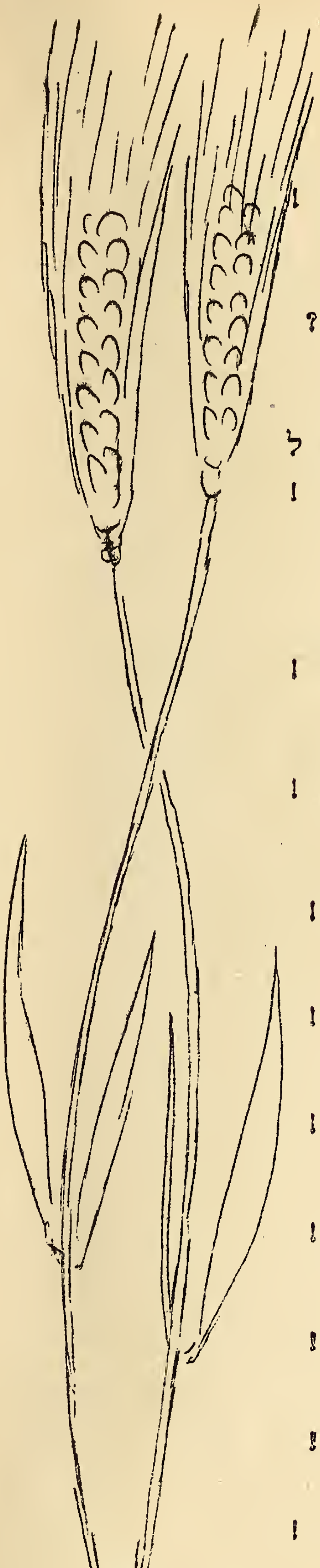

הנפת העמר:

קריאה: כך נהגו אבותינו:
בהניפם את העמר פתחו ואמרו:

"וידבר ה׳ אל משה לאמר. כי תבואו אל הארץ אשר אני נותן לכם - וקצרתם את קצירה, והבאתם את עמר ראש-קצירכם"- - -"את עמר התנופה" - - -

ואנו בהביאנו את העמר אל ביתנו - פודים אותו, והיה פדיוננו קודש לקרן הקיימת לישראל.

מגישי העמר מכריזים:

עמר תבואה חדשה!

מקבלי העמר שואלים:

מהו העמר ביד?

מגישי העמר עונים:

ברכת האדמה והעמל
עמר תבואה חדשה!

מקבלי העמר מקבלים
את העמר
פונים אל הקהל ומכריזים:

עמר תבואה חדשה!

הקהל והילדים חוזרים:

עמר תבואה חדשה!

מקבלי העמר:

לשבע ולא לרזון!

הקהל והילדים חוזרים:

לשבע ולא לרזון!

מקבלי העמר:

לברכה ולא לקללה!

הקהל והילדים חוזרים:

לברכה ולא לקללה!

מקבלי העמר:

לחיים ולשלום!

הקהל והילדים חוזרים:

לחיים ולשלום!

מקבלי העמר:

שנת תבואה חדשה!

הקהל והילדים:
ג׳ פעמים:

שנת תבואה חדשה!

שיאה:

שנת תבואה חדשה מביאה ברכת האדמה, אסמינו מלאו בר, יקבינו תירוש ויצהר.

הריני
מוכן ומזמן
לקים המצוה
לספר ביציאת
מצרים

קריאה: כור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים,
מבית עבדים!

נגינה.

שירה: לחמא עניאדיאכלו אבהתנא בארעא דמצרים.
כל דכפין – ייתי ויכול!
כל דצריך – ייתי ויפסח!
השתא הכא – לשנה הבאה בארעא דישראל!
השתא עבדי– לשנה הבאה – בני חורין!

נגינה.

שירה: נשתנה הלילה הזה מכל הלילות. שבכל
הלילות אנו אוכלין חמץ ומצה ---
הלילה ה ז ה כולו מצה.

נגינה.

שירה: בדים היינו לפרעה במצרים. ויוציאנו יי
אלהינו משם ביד חזקה ובזרוע נטויה.
ואילו לא הוציא הקדוש-ברוך-הוא את
אבותינו ממצרים, הרי אנו ובנינו ובני
בנינו משועבדים היינו לפרעה במצרים.

ילד שואל: דוע נשפך עכשיו בעולם דם רב כל כך?
דוע עומדים עלינו הגויים לכלותנו?
תי יהיה שלום בעולם?
איך נפרוץ שערים לשארית הפליטה?

חבר משיב.

לפי
מיכלאנג'לו

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב, איש וביתו באו: ראובן, שמעון, לוי ויהודה, יששכר, זבולון ובנימין, דן, ונפתלי, גד ואשר. / ויהי כל נפש יוצאי ירך יעקב שבעים נפש.

ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאוד מאוד, ותמלא הארץ אותם. ויקם מלך חדש על מצרים ויאמר אל עמו: הנה עם בני-ישראל רב ועצום ממנו, הבה נתחכמה לו פן ירבה.

וישימו עליו שרי מסים למען ענותו בסבלותם, ויבן ערי מסכנות לפרעה, את פתום ואת רעמסס. וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ. ויקוצו מפני בני-ישראל. ויעבידו מצרים את בני-ישראל בפרך. וימררו את חייהם בעבודה קשה בחומר ובלבנים ובכל עבודה בשדה, את כל עבודתם אשר עבדו אותם בפרך.

היו ישראל מקוששים את הקש במדבר ורומסים בחמר. רחל, בת-בנו של שותלח היתה הרה ללדת ורמסה בחמר עם בעלה ויצא הולד ממעיה ונתערב בתוך המלבן. וירד מיכאל והעלהו לפני כסא הכבוד. באותו לילה נגזר גזר-דין על מצרים.

כאשר יצאה הגזירה: והיה כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו – היו בנות ישראל יוצאות ויולדות בשדה. וכיון שמכירים בהם המצרים, באו עליהם להרגם, – נעשה להם נס ונבלעים בקרקע. ומביאים המצרים שורים וחורשים על גבם. ולאחר שהולכים – מבצבצים הילדים מהאדמה ויוצאים כעשב השדה. ולאחר שמתגדלים באים עדרים-עדרים לבתיהם.

כשעה שיצאו ישראל ממצרים למה היו דומים. ליונה שברחה מפני הנץ ונכנסת לנקיק הסלע ומצאה שם הנחש מקנן. אם תיכנס לפנים, הרי הנחש נושך בה; תחזור לאחוריה, הרי הנץ עומד בחוץ לתפשה. מה עשתה היונה. התחילה צווחת ומטפחת באגפיה, כדי שישמע בעל-השובך ויבא ויצילה. כך היו ישראל דומים על הים.

ישראל נגאלו ממצרים בשביל שלא שינו את שמם. ראובן ושמעון ירדו – ראובן ושמעון עלו. לא היו קוראים ליהודה – רופוס, ליוסף – לוסטוס, ולא לבנימין – אלכסנדר. ושלא שינו את לשונם – שהיו מדברים בלשון הקודש.

משה היה רועה את צאן יתרו חותנו כהן מדין וינהג את הצאן אחר המדבר ויבא אל הר האלהים חורבה. וירא מלאך אדני אליו בלבת-אש מתוך הסנה וירא והנה הסנה בוער באש והסנה איננו אכל. ויאמר משה אסרה-נא ואראה את המראה הגדול הזה: מדוע לא יבער הסנה? וירא אדני כי סר לראות ויקרא אליו אלהים מתוך הסנה ויאמר: משה, משה! ויאמר הנני. ויאמר: אל תקרב הלום, של נעליך מעל רגליך, כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא. ויאמר: אנכי אלהי אביך, אלהי אברהם, אלהי יצחק ואלהי יעקב. ויסתר משה פניו, כי ירא מהביט אל האלהים. ויאמר אדני: ראה ראיתי את עני עמי אשר במצרים ואת צעקתם שמעתי מפני נגשיו כי ידעתי את מכאוביו וארד להצילו מיד מצרים ולהעלותו מן הארץ ההיא אל ארץ טובה ורחבה - אל ארץ זבת חלב ודבש.

ועתה הנה צעקת בני ישראל באה אלי וגם ראיתי את הלחץ אשר מצרים לוחצים אותם. ועתה לכה ואשלחך אל פרעה והוצא את עמי בני-ישראל ממצרים.

בוא מצרימה ובאת אל הנענים והאומללים,
אל כל הנאנחים והנדכאים, ואמרת אליהם, כי עבדים הם - והם
לא יבינו; ואמרת אליהם כי אומללים הם והם לא ידעו; וכי
גדול ענים וגדולים מכאוביהם ונורא לחצם-והם לא יאמינו;
ופקחת את עיניהם בחוזק יד על כל ענים ועל כל לחצם -
וגאלת אותם.

ועם רב ימשך אחריך מקרב אחיך, אשר לא ידעת ואשר לא
ידעוך עוד, ומקרב כל העם מסביב אשר רע ומר להם,
והיית לאב המון אדם רב ולראש שבטיו ועשית מן התולעים-
אדם, ומן האדם - עם, ומעפרות חול - ארץ.

ע ב ד י ם ה י י נ ו ... (שירה)

[illegible]

[illegible]

האבדון העלו לי שירת החרבן

שחורה כאודי לבבכם;

מאוה בגוים ופוצו בזעומי אלה,

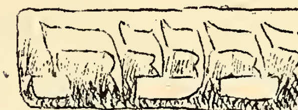
וחתו גחליה על ראשם. - - -

הלא היא שירת הזעם, חוללוה מוקדי להבות

ב ל י ל   ה ע ב ר ו ת

מדם עולל וישיש וכבוד גויות-תרשיש קדושות

ש נ פ ל ו   ח ל ל ו ת . . .

היא הוליך האויב באניות משבי ירושלים מאתים בחורים ומאתים בחורות. כלם טהורים בני טהורים, עפרי חמד אהררי יהודה. טל של הנוער עוד ילין בתלתליהם וזהר שמי ציון מעיניהם יערוף. אביהם - הצבי ישראל, ואמם - אילת השדה.

דתמעט בעיני האויב כי התעלל בם וישקץ לנצח את-שירת חייהם הרעננים ויאמר עוד לכלות נפשם בשממון ולהמיתם מיתה ממשכת ברעב ובצמא. ויפשיטם ערומים ויורידם אל-האי השומם ההוא. את-הבחורים לבד, אל עבר האי מזה, ואת הבחורות לבד, אל-העבר השני מזה, ויעזבם שם.

כי אמר האויב הבליעל: יחצו - ויכפל משא אסונם! יתעו אלה לבד ואלה לבד באי השומם, ואל-יראו ואל-ימצאו אלה את אלה, עד יבשת נפשם והמק לבבם וכבות אור עיניהם; ובהיות כפסע ביניהם וידיהם שלוחות אלה לקראת אלה - והתעותו פניהם פתאם, ופקו ברכיהם ונפלו ארצה, ומתו מות זועה על-ארץ ברזל תחת שמי נחושה, באפס נחמה ובאפס חמדה.

ו ה י א   ש ע מ ד ה . . .   ([illegible])

מ ע ו ת

איכה זה נצבה חבל על הדם?!
איכה נעזבנו מאל ומעם;
איכה זה הרגנו במלא העולם
באפס נקם?!
על לא חטא! –
תהום בדידותנו נפער בעים,
חרפת הולשתנו עד דמע ודם, –
איכה לא יכלנו לפשע שנתם
של אחינו משם
בעוד עת!

אללי
שכינת עמי נצבה עלי –
איך נופצו עוללי?!
איך הופקרו בנותי?!
איך טובחו בחורי!
איך אבדו ישישי?...
אללי אללי!
בא בצור לבבי!
איך שלו אויבי!
לבשה שק נשמתי,
בא בעפר מבטי
מפני קלון אין-אוני –
אללי.

איך נפלו לוחמי הגיטאות

ויבוא הפליט ויגד:

מה אירע בבונקר בו ישבה פרומקה עם קבוצת חברים. בשמעם את צעדיהם של האויבים, התחילו לירות והפילו את שני הצוררים הגדולים שבאו לסדר את ההשמדה בבנדין וכן גם בכל שלזיה העילית. מותם של שני הרוצחים האלה גרם לקצף נוסף של הצוררים. התחילו להמטיר על הבונקר הזה אלפי כדורים, כי חשבו שנמצא שם כוח גדול לפי האומץ שגילו. קצף לבם על שהפילו את הצוררים האלה, אך בעצמם לא רצו לסכן את חייהם ולגשת למרתף הזה. ממטר היריות התחילו לבעור שם כלי-המטה, והחברים עמדו באש, לא רצו להרפות מהאקדוחים. כאשר הוציאו אותם היו חצים שרופים, חצים נקובים כדורים כרשת. זו היתה דמותה של פרומקה ודמותם של יתר החברים. הביאו מכבי-אש לכבות את השריפה, ונשלחו יהודים להוציא את הזיון מהבונקרים. היו אקדוחים, היתה להם דינמו, היו להם פצצות שהיהודים סידרו בעצמם. הוצאו האנשים, השכיבו אותם על הקרקע. באו מאות רוצחים מהגס-טפו והס.ס. - בערה חמתם עוד יותר על העזה זו של צעירים בישראל - ורמסו אותם ברגליהם. היתה עוד רוח-חיים באנ-שים אלה, והם לא רצו להוציא את האקדוח מהיד עד הרגע האחרון. פרומקה שכבה על הקרקע, שפתיה התחילו משהו לדובב. ניגש צורר אחד ואמר: תנו לה לדבר, נדע מה שלא ידענו. אבל אחר אמר: לא! ורמס אותה ברגליו כפי שנרמסו השאר.

ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמיך,
ואומר לך: בדמיך חיי.

ארור אתה, גוי אכזרי!
ארור יהיה שמך
לעולמי עד, ומארת עליון
תלין נצח עמך!
וטבעת בדם זבחיך,
תצלול בים הדמעות,
והעירוך לילה, לילה
אנקת חלל, זוועות...
ימק אונך, יבש לשדך,
נפשך חטאה תישא,
ארור בך כל רגש אדם –
רגש בי פלית.

שפוך חמתך על הגויים
אשב לא ידעוך!
ועל ממלכות –
אשר בשמך לא קראו!
כי אכל את יעקב
ואת נוהו השמו.
שפוך עליהם זעמך!
וחרון-אפך ישיגם!
תרדוף באף ותשמידם
מתחת שמי יי!

קריאה
ושירה

והיא שעמדה לאבותינו ולנו,
שלא אחד בלבד עמד עלינו לכלותנו,
אלא שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו -
והקדוש-ברוך-הוא מצילנו מידם.

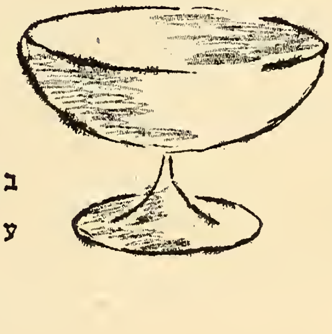
קריאה:

התעוררי, קומי, ירושלים!
הנה, לקחתי מידך
את כוס התרעלה -
לא תוסיפי לשתות עוד!

עורי, עורי!
לבשי עוזך, ציון!
לבשי בגדי תפארתך, ירושלים!
התנערי מעפר! ק ו מ י !!!

והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית יהוה בראש ההרים, ונישא מגבעות; ונהרו אליו כל הגויים; והלכו עמים רבים ואמרו: לכו ונעלה אל הר יהוה, אל בית אלוהי יעקב, ויורנו מדרכיו, ונלכה בארחותיו, כי מציון תצא תורה ודבר יהוה מירושלים. ושפט בין הגויים והוכיח לעמים רבים, וכתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות. לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה.

שירה:

אליהו הנביא,
אליהו התשבי,
אליהו הגלעדי -
במהרה יבוא אלינו
עם משיח בן דוד.

ברך – על הגפן ועל פרי הגפן,
ועל תנובת השדה, ועל ארץ
חמדה, טובה ורחבה,
שהנחלת לאבותינו ולנו –
לאכול מפריה ולשבוע מטובה.

בשוב ד׳ את שיבת ציון היינו כחולמים,
אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רינה.
אז יאמרו בגויים – הגדיל יי לעשות עם אלה,
הגדיל יי לעשות עמנו – היינו שמחים.
הזורעים בדמעה – ברינה יקצורו.

שחורה אני ונאוה בנות ירושלים באהלי קדר כיריעות שלמה אל תראוני
שאני שחרחרת ששזפתני השמש בני אמי נחרו בי שמני נטרה את הכרמים
כרמי שלי לא נטרתי הגידה לי שאהבה נפשי איכה תרעה איכה תרביץ
בצהרים שלמה אהיה בעטיה על עדרי חבריך.

כי הנה הסתו עבר הגשם חלף הלך לו הנצנים נראו בארץ ועת הזמיר
הגיע וקול התור נשמע בארצנו התאנה חנטה פגיה והגפנים סמדר
נתנו ריח קומי לך רעיתי יפתי ולכי לך.

לכה דודי נצא השדה נלינה בכפרים נשכימה לכרמים נראה
אם פרחה הגפן פתח הסמדר הנצו הרמונים שם אתן דודי לך
הדודאים נתנו ריח ועל פתחינו כל מגדים חדשים גם ישנים דודי
צפנתי לך.

מקהלה:

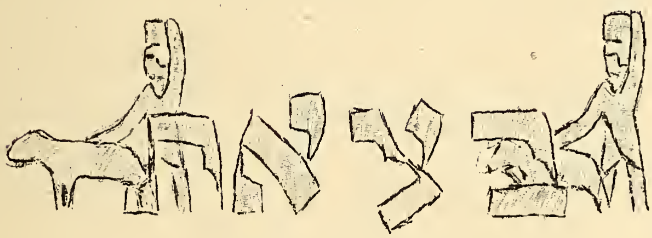

צת היום הזה אשר יצאתם ממצרים,
מבית עבדים.

קריאה:

העינים טובלות בתכלת שחק והלב רן בהמית אביבים וחרות.
לא פסו אמונים. כל עוד ידים נכונו לנתק כבלים –
יש תקוה ופדות. מצרים, ארץ העבדות, הלחץ
והמצוקה, הצוגי והקלון; מצרים-השחורה
טל האנושיות – עוד ניפדה ממך!
עוד יפשע שטף חבלים נשברים
וינשא זמר גאולים!

מקהלה:

ישראל ממצרים,
בית-יעקב מעם לועז –
היתה יהודה לקדשו,
ישראל – ממשלותיו.

הים ראה – וינוס, הירדן יסוב לאחור,
ההרים רקדו כאלים, גבעות – כבני-צאן.

מה לך, הים, כי תנוס;
הירדן – תסוב לאחור;
ההרים – תרקדו כאלים,
גבעות – כבני-צאן?

מלפני אדון חולי ארץ, מלפני אלוה יעקב,
ההופכי הצור אגם מים; חלמיש – למעינו מים.

מקהלה:

מה יפית , האביב,   מה יפית, העולם!
בשדה, באחו   ים-דגן שטוח
הציצים יפרחו,   ך גלים ברוח,
צהלת-חיים סביב   ומאירים פני האגם.
מה יפית, האביב,   מה יפית, העולם,
מה נעמת , האביב!   מה נעמת , העולם!

מה יפית, בוקר-אור!
כל ענף, כל עשב
יגמאו טל-כסף,
ישתו טל, יפיצו מור.
מה יפית, בוקר-אור, מה נעמת, בוקר-אור!

קריאה: **נ י ס ן**

החסידות נראו באחו! "הגשם חלף הלך לו..." להקום-להקות הן מעופפות על-פני השדות ומניעות כנפיהן השחורות-לבנות בשלוה מלכותית ובוטחה. כך הן באות, בוטחות ושלוות, מדי-שנה בשנה, חולפות ביעף בשחקים, וכל אותן סערות בני-האדם ומלחמותיהם אינן נוגעות להן...

ועם החסידות בא ניסן, בא תור האביב הגדוש, הרווה. כל הבריה מלאה פריחה וגידול: השעורים והחטים אשר בשדמות משתבלות והולכות וגוון ירקרק חרוץ לקמה. בגן עומדים כל האילנות עטורים בעדי בצה ריחנית ועגוגה, וזמזום עליז של דבורים, חיפושיות, זבובי-קיץ ופרפרים מנסר באויר: הם ממהרים, שרצי-הכנף, מעץ לעץ, מנצן אל נצן, ללקק מן הדבש, למוץ מן הצוף שבסתר הגביעים, וכנפיהם עמוסות אבק-זהב, אבק-פרחים – ברכת התנובה הצפונה...

איזה סימפוניה של ריחות! ריח מתוק ומשכר נישא מן הפרדס הפורח, ריח רק ועגוג מסמדר הגפן, ריח חם בשל של לחם טרי מן החרציות הלוהטות בזהבן במדרון ההר, ועל כולם מפיץ הרוח מסביב את בשמי הדגן הצעיר.

בינות לעשבים, בקמה, רוחשים חגבים, כוהגות מגומרות-כנף; צפרדעים מקרקרות בתעלות המים. תרועה גדולה נישאת באויר, תרועת-אביב אחרונה כי הנה עוד מעט, עוד מעט ורוח-הקדים יבוא, והקיץ עומד קרוב-קרוב מאחרי ההרים ונשימתו החמה כבר נישאת עם עין-הצוהב בין סלעי הגלבע. הכל ממהר לשגשג, לפרוח, לפרוח, לפרוח! (זרבבל. מראות גלבע).

מקהלה:

הגשם חלף הלך לו,   ענבים התפזרו ואינם,
השדות מוריקים   ומשגשגים.

הנה, הנה הסתיו עבר / הגשם חלף הלך לו / הנצנים נראו, נראו /
עת הזמיר הגיע / וקול התור נשמע, נשמע/ הנה, הנה הסתיו עבר /

קריאה:

****

אפתח את שערי יומם וליל,
אקרע מציריהן דלתות בתים.

ארצי, פרשי זרועות סביליך
לאחי הנמלטים.

הסה, לילי, הסה-נא אזנך,
לצועדים במעמקיך - שא שלום!

למתפרצים אלי בחשכה -
היה-נא עד ודום!

חופי, אל-נא תיעף מלצפות
ואל תלאה מלהיות נכון

לחבק כפות רגלים עיפות
ומצעיהן לחון!

משה ט.

מקהלה:

ישטפו פלגי הדמעות

מעיני כל בני העם;

ינהרו פלגי הדם

מלבותיהם נדכאות.

כולם יקוו לעת-קץ

ועלו לארץ יהודה,

והשקו אדמתה השדודה

והפרו כל תלם, כל עץ.

י. כהן

מקהלה:

בוא, שלום, הבא מרגוע,
כי עיפנו כבר לדם.
בוא, שלום, רפא את דוע-
יצר לב כל האדם.

בוא, שלום, עד אנה חרב
תחרוץ משפט-משפח?
עד מתי כחיתו-טרף
יארב עוד אח אל אח?

בוא וטוב נשוב לזרוע,
והארץ לא תשם.
בוא, שלום, הבא מרגוע
כי עיפנו כבר לדם.

כי עניתני ותהי לי לישועה.
אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה.
מאת יי היתה זאת היא נפלאת בעינינו.
זה היום עשה יי נגילה ונשמחה בו!

הארץ ותשוקקה
רבת תעשרנה
פלג אלהים מלא מים
תלמים רוה ברביבים תמוגגנה.
צמחה חרוה לבשו כרים הצאן
ועמקים יעטפו בר.
יתרועעו אף ישירו
עטרת שנת טובתך!

